

de tot lo seu, darrera un ideal:

*Fer conèixer arrèu les virtuts rares
de les aigües que brollen allà, clares,
goridores, a l'hora de tot mal.*

*En l'ardor sangonent de la creuada
fou l'hèroe que deixà sacrificada
la família, tot, tot darrera seu.*

*Assolí'l cim i no'n tastà la gloria.
An ell tan sols es deu la gran*

[victoria.

Quina creu abraçà, pobre Avi meu!

*D'aquell recó ubagós que la Riera
enfaixada saltant i remorera,
ab son treball ne feu un paradís;
creuà de bells camins clot i*

[muntanya

*i'l sorral soleiós que l'aigua banya
quedà ab son art un Park tot*

[ombradis.

*Era pla més humil el Balneari;
pro pels que'l mal els duïu a*

[sojornar-hi

*hi havia repòs i bon confort;
dintre marmòries piques l'aigua*

[queia,

i en broll potent an els malalts

[refeïa

i en treïa molts de l'urpa de la mort

A. BUSQUETS PUNSET

De la A a la Z

Història d'uns amors desgraciats

(Capritxo literari)

—Tal com ho sent; cregui que
la pobra Emma va passar-ne de
molt crespes amb el seu promès.
Veurà... Quan ja ho tenien tot a
punt, ell surt dient-li que se'n te-
rria d'anar...

—Potser A...?

—A Sant Hilari, si senyor, a
pendrer les aigües. ¿I sab on
se'n va anar? doncs a Cuba.

—¡Home, està B!

—¿I de Cuba sab ahont va pas-
sar?

—No ho C.

—A Matanzas, i no va tornar
a Catalunya fins al cap de pas-
sats sis anys.

—Al cap D?...

—De passats sis anys. Com
que tart o aviat tot se sab, la
noïa va averiguar qu'ell tornava
a ésser a Barcelona.

—¿Que tal? ¿E?

—Doncs sí; va enterar-se de
la seva tornada i va tenir una
gran alegria al saber que l'ha-
vian pujat de grau, va anar-se'n
de sargent i tornava fet un...

—¿Potser qu'F?

—Just, quefe, i ella, la tonta,
s'hi va tornar a encalderinar més
que mai.

—Ge... ge... G.

—Es a dir, va tornar a engres-
car-s'hi de mala manera.

—Diguili H.

—Més aixís com els pares la
primera vegada no varen posar-
hi obstacles, aquesta vegada s'hi
oposaren obertament.

—Però no I...

—En efecte, no hi va valguer
rès. Fins que un dia, en una So-
cietat, diu que tot ballant...

—¿Potser la J?

—No senyor, una americana,
va dir-li... ¿Se creurà que va dir-li
que s'hi casaria?

—¡Jo pensar-m'ho! ¡K!

—Doncs va dir-li que amb ell
no hi pensés més. I amb un deix
de mofa va despedir-s'en tot
dient-li...

—¿Potser ela L?

—Si senyor i ell s'en va anar.

—¿I LL?

—Ella va quedar plorant.

—¡Pobre M!

—Van tenir de treurer-la del
ball a pès de braços i portar-la
a casa. ¡Consideri els seus pares!

—¡Quanta p N!

—Sa mare sabia el motiu, son
pare no; però s'ho pensava i l'un
que sí, l'altre que no i l'altre...

—Cur Ñ.

—Van tenir la gran agarrada.

—Quanta trageria, O!

—Els veïns volent interessar-
se, van a buscar un cotxe om-
plint-lo amb tan poca considera-
ció que'l pare va tenir que inqui-
bir-se...

—¿Al cu P?

—Just i s'en van anà on vivia
ell.

—¿Però Q?...

—¿Si ho sabian? Ja ho crec,
home. Ja veurà si'n van succeïr
de coses, perquè ja diu el ditxo:
els mals mai venen sols.

—Oh, i que no R.

—Arrivan a la casa, puja'l pa-
re al davant i anava tan emocio-
nat, que cert moviment d'un can-
tò a l'altre, me li fa rebrer una
gran trompada contra un dels
poms de l'escala.

—Malehida S!

—Truquen i surt ell mateix a
obrir, el pare no pot contenir-se i
me li clava una tunyina.

—¡Mira, ja la T!

—Com pot suposar, no varen
treure'n rès. Se'n torna a casa i
altre trastorn.

—La Noya, U...

—Ho va saber, si senyor.
Consideri quin quadre: desmaïa-
da la noia, la mare i la minyona
que havia portat el recado. Vist
això's determinan a escriure a
n'ell demanant-li que vingui...

—¿I ell no V?...

—Qu'és cas de venir, el gran
murri; al contrari, altre trans-
torn per la pobre criatura, que li
asseguro jo que va ser tan màrtir
com la que van clavar en aquella
creu...

—¿En forma de X?

—Si senyor; doncs és el cas
que respòn per escrit participant-
li que surt de Barcelona en com-
panyia d'una senyoreta grega.

—¡Amb una senyoreta, Y!

—La pobre noia al endemà va
morir de pena. ¿Qué li sembla,
senyor Abeceroles? Veritat que
si d'aquesta història se'n feia un
llibre s'en vendrien moltíssims.

—Com a fruita, si sols costés
una p Z.

JOSEP XIMENO PLANAS

Al jovent del "Club Deportiu Hilarienc"

Per fi, amb iniciativa de tots
vosaltres aimants del esport, s'ha
realitzat el somni que tants anys
a nosaltres ens preocupava. Cons-
truir un camp de futbol. Si, però
a on? Els inconvenients sortits a
deshora ens privava nostres tre-
balls.

Avui, la febre futbolística ha
invasat els cors de tots, i de vosal-